

[18,600]

VENERABILI VIRO DOMI-
NO ERASMO ROTERDA-
MO, MARTINVS LV-
THER, GRATIAM
ET PACEM IN
CHRISTO.

Preface (177,1–180,15)

5

QVOD TARDIVS¹ DIATRIBae² tuae de libero arbitrio respondeo, Venerabilis Erasme, praeter spem omnium, preterq(ue) morem meum accidit, qui hactenus eiusmodi occasiones scribendi, non solum libenter apprehendisse, sed ultro etiam quaesiisse uisus sum. Mirabitur forte quispiam nouam illam (et) insolitam, uel patientiam, uel formidinem Lutheri, quem nec tot iactatae uoces (et) literae aduersariorum excitarunt, Erasmo uictoriam congratulantes, et lo^{***} pean³ cantantes, Scilicet Maccabaeus⁴ ille et peruiacissimus assertor, inuenit tandem dignum antagonistam, contra quem hiscere non audet? Verum illos non modo non accuso, sed ipsemet tibi palmam concedo, qualem nulli antea concessi, non solum, quod uiribus eloquentiae (et) ingenio me longissime superas⁵, (qualem nos omnes merito tibi concedimus, quanto magis ego barbarus in barbarie⁶ semper uersatus, ^{sum} ^{etiam} sed quod et spiritum meum (et) impetum remoratus es, (et) languidum ante pugnam reddidisti, ^{idq(ue)} duabus rationibus, Primum arte, quod mirabili scilicet et perpetua modestia causam hanc agis, qua mihi obstitisti, ne possem in te accendi, ^{Deinde} fortuna uel casu uel fato, quod in tanta re nihil dicis quod [601] non dictum sit prius⁷, ^{atq(ue)} adeo minus dicis (et) plus tribuis libero arbitrio quam hactenus sophistae⁸ dixerunt (et) tribuerunt <de quo latius dicam infra> ut etiam superuacaneum uideretur respondere istis argumentis tuis,

* the will's ability
to decide, choice
** io paean -
hail, o Apollo
*** peruiacax -
persistent,
stubborn
**** to gape, to
open the mouth

15

* to keep back, to
hinder
** faint, weak
*** obsistere - to
place oneself in
the way

20

¹ Luther nahm seine Erwiderung wegen anderer dringender Arbeiten erst ein Jahr nach dem Erscheinen der Schrift des Erasmus in Angriff, s. o. die Einleitung.

² S. zum Titel der Schrift o. die Einleitung.

³ Ovid: *Ars amatoria* 2,1: „Dicite ‚io Paen!‘ et ‚io‘ bis dicite Paen!“ S. auch Erasmus: *Adagia* 2,4,28; *Leiden* 2,531 f. – *WA* 4,621,24.

⁴ Judas Makkabäus und seine vier Brüder haben 166–134 v. Chr. in wechselvollen Kämpfen mit dem östlichen, von den Seleukiden geführten Nachfolgerreich Alexanders des Großen, den Tempel von Jerusalem von Fremdherrschaft freigekämpft; so wurde aus ihnen, deren Name mit „der Hammer“ übersetzt wurde, der Typ des Glaubenskämpfers schlechthin.

⁵ *Cl* 3,95 App. zu 1: „non solum, quod – superas sollte wohl erst nach uersatus... stehen.“

⁶ Die Wittenberger Universität, erst 1502 gegründet, lag am Ostrand des alten Reiches und damit „im Barbarenland“. *H. Junghans*: Wittenberg als Lutherstadt, Berlin ²1982.

⁷ Terenz: *Eunuchus*, Prologus 41: „Nullum est iam dictum, quod non sit dictum prius.“ – *WA* 42,366,18.

⁸ S. hierzu u. im „Ein Sendbrief D. Martin Luthers. Vom Dolmetschen und Fürbitte der Heiligen“ Anm. 69.

* to trample down,
to crush
** to be dirty, to
seem shabby
*** vilesce - to
become worthless,
to seem worthless
**** compati - to feel
pity, to have sym-
pathy
+ dirt, shabbiness
++ to consider
unworthy
+++ refuse, swee-
pings
++++ dung, ordure
disguise, deceit
allurement,
attraction
to conceive,
to determine
mederi + dat. -
to heal
* beach
** to plough
*** sand
**** large jar
***** pertundere - to
perforate
+ reed, cane

antea a me quoq(ue) toties confutatis⁹, conculcatis uero (et) prorsus protritris,
per Philippi Melanchthonis de locis Theologicis¹⁰ inuictum libellum, meo iudi-
cio, non solum immortalitate, sed canone quoq(ue) Ecclesiastico dignum, cui tuus
libellus comparatus, ita mihi sorduit ac uiluit, ut tibi uehementer compaterer, (qui
pulcherrimam tuam (et) ingeniosam dictionem in istis sordibus pollueres,) ac
materiae indignissimae indignarer, quae tam praeciosis eloquentiae ornamentis
ueheretur, tanquam si quisquiliae uel stercora aureis argenteisq(ue) uasis porta-
rentur. Id quod tu ipse quoq(ue) persensisse uideris, qui tam difficilis fuisti ad hoc
scriptionis munus obeundum, nempe quod conscientia tua te monuit, fore, (ut
quantislibet eloquentiae uiribus rem tentares,) non posse tamen mihi fucum¹¹ fieri,
quin feces ipsas, semotis uerborum lenocinijs¹² perspicerem, qui et si sermone
sum imperitus, rerum tamen scientia non sum imperitus¹³ gratia Dei. Sic enim
cum Paulo audeo mihi arrogare et tibi cum fiducia derogare scientiam, licet elo-
quentiam (et) ingenium tibi arroe(m) ac mihi derogem libens ac debens. Proinde
sic cogitauit, Si qui sunt, qui nostra tantis scripturis munita, no(n) altius imbiberunt
nec fortius tenent, quam ut istis leuibis (et) nihili argumentis Erasmi, quamuis
ornatissimis, mouentur, digni non sunt, quibus mea responsione medeatur, Nihil
enim talibus satis dici aut scribi posset uel multis milibus librorum etiam milies
repetitis, simili enim opera littus araris (et) arenae semina mandaris¹⁴, aut dolium
pertusum aqua repleueris.¹⁵ Illis enim, qui spiritum magistrum in nostris libellis
hauserunt, satis abunde a nobis ministratum est, tuaq(ue) facile contemnunt, qui
uero sine spiritu legunt, nihil mirum, si quouis uento, uelut arundo,¹⁶ agitentur,
quibus nec Deus satis dixerit, etiam si omnes creaturae in linguas uerterentur.¹⁷
Vnde illos relinquere, pene consilium fuisset, libello tuo offensos, cum ijs, qui
gloriantur (et) triumphos tibi decernunt. Itaq(ue) nec multitudine negotiorum,
nec rei difficultate, nec magnitudine eloquentiae tuae, nec timore tui, sed mero
tedio, indignatione (et) contemptu,¹⁸ seu <ut dicam> iudicio meo de tua diatribe,
impeditus est mihi impetus respondendi, ut illud interim taceam, quod tui perpetuo
similis, satis pertinaciter obseruas, ne non ubiq(ue) lubricus (et) flexiloquus

⁹ Vgl. hierzu die „Disputatio Heidelbergae habita“, (1518), Thesen 13f.; WA 1,359 = StA 1,205, die „Assertio omnium articulorum . . .“ (1520), WA 7,142,23–149,7 und „Grund und Ursach aller Artikel D. M. Luthers, so durch römische Bulle unrechtlich verdammt sind“ (1521), WA 7,444,31/445,31–450,7/451,7 = StA 2,398,17–400,36.

¹⁰ Philipp Melanchthon: „Loci communes rerum theologicarum seu hypotyposes theologicae“, 1521, CR 21,81–228 = Melanchthons Werke in Auswahl, hg. v. R. Stupperich, 21, Gütersloh 1952, (1)3–163.

¹¹ vortäuschende Schminke.

¹² Verlockungen.

¹³ 2. Kor. 11,6.

¹⁴ Ovid: Heroides 5,115: „... quid harenae semina mandas“? Ders.: Ex ponto 4,2,16: „Sed siccum sterili vomere littus aras“; Erasmus: Adagia 1,4,60; Leiden 2,171: „Cribro aquam haurire“; ders. ib. 1,4,52; Leiden 2,170: „Harenae mandas semina.“ Weitere Nachweise bei Otto 159,4; Häussler 57; 169f. – Vgl. WA 401,617,15; 43,474,29f.

¹⁵ Plautus: Pseudolus 369: „In percussum ingerimus dicta dolium.“

¹⁶ Vgl. Matth. 11,7.

¹⁷ Vgl. Luk. 19,40.

¹⁸ Vgl. hierzu Luther an Spalatin, 1. Nov. 1524, WABr 3,368,29–31.

sis, | ac Vlysse cautiore, inter scyllam (et) Charybdim¹⁹ tibi uideris nauigare, | dum nihil uis assertum, rursus tamen assertor uideri, | cum quo [602] genere hominum, | dum quid, rogo, potest conferri aut componi, nisi quis Prothei²⁰ capiendi peritus fuerit?²¹ In qua re quid possim, (et) quid ea tibi profuerit, postea ostendam coope-

Vt igitur nunc respondeam, non est prorsus nulla causa, | Vrgent fideles in Christo
fratres, expectationem omnium mihi obijcientes, quod Erasmi autoritas contem-
nenda non sit, (et) Christiane doctrinae ueritas periclitetur in multorum cordi-
bus.²² Et mihi sane tandem in mentem uenit, silentium meum satis pium non
fuisse, esseq(ue) mihi a carnis meae prudentia uel malitia illudum, ut non satis
sertim cum ad id uocer, tot fratri(m) praecibus, | Quamuis (e)n(im) res nostra talis
est, quae externo doctore non est contenta, sed praeter eum qui plantat (et) rigat²⁴
foris, etiam desyderet spiritum Dei, qui incrementum det (et) uiuus uiua doceat
intus <quae cogitatio mihi imposuit> | tamen cum liber sit ille spiritus, ac spiret,
non ubi nos uolumus, sed ubi ipse uult,²⁵ seruanda fuerat regula illa Pauli, ***
oportune, importune,²⁶ Non enim scimus, qua hora dominus uenturus sit.²⁷ Insta
sint, qui magistrum spiritum hactenus in meis literis nondum senserunt, Est, 15
Diatriben illam sint prostrati, forte nondum uenerat hora eorum,²⁸ | Et quis scit, si
Deus etiam te uisitare dignabitur Optime Erasme, per me miserum (et) fragile
uasculum²⁹ suum, ut foelici hora <quod ex corde rogo patrem misericordiarum
per Christum dominum nostrum> hoc libello ad te ueniam, (et) charissimum fra-

* to play upon, to
mock, to do mischief
to
** to wet, to water
*** to stand in, to
urge, to insist

¹⁹ Erasmus: Adagia 1,5,4; Leiden 2,183f.: „Evitata Charybdi in Scyllam incidi.“ – WA 2,660,16; 3,380,10; 5,592,35; 13,142,21; 18,611,22f.; 613,10f.; 770,20f.; 31II,256,4; 40II,347,16; 439,33; WATR 5,346,27; 622,19; vgl. 51,724f. Erklärung zu Nr. 478. Weitere Nachweise s. Otto 82.

²⁰ Ovid: Metamorphoses 8,730f.; Horaz: Saturae 2,3,71; Ders.: Epistulae 1,1,90: „Quoteneam voltus mutantem Protea nodo?“; Erasmus: Adagia 2,2,74; Leiden 2,473f.: „Proteo mutabilior. Vertumno inconstantior.“ Weitere Nachweise s. Otto 289; Häussler 21; 78; 115; 204; 243. S. auch Horaz: Saturae 2,7,14; „Vertumnus quotquot sunt natus iniquis“. – WA 2,227,24; 394,18; 426,9; 6,188,25; 600,4; 7,714,23; 18,604,19; 648,18; 667,14; 668,14f.; 700,18; 701,1; 702,30; 741,33; 25,257,19; 38,501,22 = 60,90 zu 501,22; 562,28; 40III,18,16.

²¹ Wahrscheinlich sofort nach der Fertigstellung von ‚De servo arbitrio‘ durch Luther hat Justus Jonas Mitte November 1525 mit seiner Übersetzung begonnen. Sie erschien zu Beginn des Jahres 1526 (s. o. die Einleitung) und zeigt, „... wie Jonas mit großem Geschick und außerordentlicher Liebe zur Sache sich da geholfen hat, dem schlichten deutschen Leser durch volkstümliche Sprache und Herbeiziehung von Sprichwörtern den Gegenstand nahezubringen“ (WA 18,583 Anm. 3). Jonas übersetzt z. B. hier: „Denn ain solcher man ist wie der Poeten vngewisse Protheus der ainem vnnder den henden anders ward, den man nyergent kan gewiß haben man binde vnd knüpffe jn denn mitt sondern künsten.“ Weitere Teile der Übersetzung finden sich im App. der WA.

²² So z. B. die Straßburger Prediger an Luther, 23. Nov. 1524, WABr 3,386f., 207–224.

²³ Röm. 1,14.

²⁴ 1. Kor. 3,7.

²⁵ Vgl. Joh. 3,8.

²⁶ 2. Tim. 4,2.

²⁷ Matth. 24,42.

²⁸ Vgl. Joh. 2,4.

²⁹ Vgl. 2. Kor. 4,7.

* to gain
 ** This "quod" refers
 back to "mendacium" and starts
 a relative clause.

trem lucrificiam.³⁰ Nam (et) si male tu sentis (et) scribis de libero arbitrio, tamen a me tibi non paruae debentur gratiae, quod mihi meam sententiam reddidisti longe firmiorem, cum uiderem causam liberi arbitrij a tali tantoque ingenio, summis uiribus agi, (et) adeo nihil peragi, ut peius habeat quam antea. Quod euidentis est argumentum, Liberum arbitrium esse merum mendacium, quod exemplo mulieris illius Euangelicae,³¹ (quo plus a medicis curatur) eo peius habet. Cumulata igitur reddetur tibi a me gratia, si per me certior fias, sicut ego per te firmior. Verum utrunque donum est spiritus, non opus officij nostri. Quare orandus est Deus, ut mihi os, tibi uero (et) omnibus cor aperiat, sitque ipse magister coram in medio nostri, qui in nobis loquatur (et) audiat. A te uero, Mi Erasme, sinas hoc me impetrare, ut sicut ego tuam fero in his rebus ignorantiam, ita tu uicissim, feras meam infantiam. Non uni dat cuncta Deus, Nec omnia possumus omnes,³² seu ut Paulus ait, Distributiones donorum sunt, idem autem spiritus.³³ Reliquum igitur est, ut dona mutuas operas tradant, (et) alter suo dono alterius onus (et) penuriam portet, sic implebimus legem Christi.³⁴

I. Response to
 Erasmus' intro-
 duction
 (180,16–234,39)

* nonnihil -
 something,
 somewhat
 ** to burden,
 to weigh down
 *** persistence,
 stubbornness
 **** to this point,
 so far

to attract, to allure
 ## adsequi - to
 follow after, to grasp
 ### natural quality,
 temper, mode of
 thinking
 #### par est - it is
 proper, it is right

+ in other respects,
 otherwise, else

[603] Principio aliqua capita Praefationis tuae percurrere uolo, quibus non nihil caussam nostram grauas, (et) tuam adornas. Primo illud, quod etiam alijs libellis peruiatiam asserendi in me reprehendis, Et in hoc libello dicis, te adeo non delectari assertionibus, ut facile in Scepticorum sententia(m) pedibus discessurus sis, ubicunque per diuinarum scripturarum inuiolabilem auctoritatem (et) Ecclesiae decreta liceat, quibus tuum sensum ubique libens submittis, siue assequeris quod praescribit, siue non assequeris, Hoc ingenium tibi placet.³⁵ Haec <ut par est> accipio a te beneuolo animo dici, (et) qui pacis amans sit. Sed si alius diceret, forte meo more in eum ferrer, Verum nec pati debeo, te, licet optime uolentem, ea opinione errare. Non est enim hoc Christiani pectoris, non delectari assertionibus, imo delectari assertionibus debet, aut Christianus non erit.³⁶ Assertionem autem uoco <ne uerbis ludamur> constanter adherere, affirmare, confiteri, tueri atque inuictum perseuerare, nec aliud credo, uox ea latinis³⁷ uel nostro usu (et) saeculo significat. Deinde loquor de rebus illis asserendis, quae nobis traditae sunt diuinitus in sacris literis, Alioqui neque Erasmo neque alio quouis magi-

³⁰ Vgl. 1. Kor. 9,19; Matth. 18,15.

³¹ Vgl. Mark. 5,26.

³² Vergil: Eclogae 8,63: „... non omnia possumus omnes.“

³³ 1. Kor. 12,4; vgl. Röm. 12,6.

³⁴ Gal. 6,2.

³⁵ Erasmus: De libero arbitrio (in Zukunft nur: Erasmus. Geboten wird der Text nach Walter, s. o.). Leiden 9,1215 = Walter 3,15–4,1: „Et adeo non delector assertionibus, ut facile in Scepticorum sententiam pedibus discessurus sim, ubicumque per diuinarum scripturarum inuiolabilem auctoritatem et ecclesiae decreta liceat, quibus meum sensum ubique libens submitto, siue assequor, quod praescribit, siue non assequor. Atque hoc ingenium mihi malo, ...“ (Fortsetzung u. Anm. 1000).

³⁶ Vgl. 1. Petr. 3,15; 2. Petr. 3,17; Kol. 4,6.

³⁷ Assertio ist ursprünglich ein terminus technicus der Gerichtssprache, eine rechtsgültige Aussage, ob z. B. jemand ein Freier oder ein Sklave sei, so bei Cicero, Sueton oder Livius. Hier: feste Behauptung in Glaubensfragen. Vgl. auch A. C. Rösener: Thesaurus locorum communium iurisprudentiae 1, Lipsiae 1719, 128. – Über den Sinn des Assertionsbegriffs bei Luther vgl. Hermann: Von der Klarheit . . . 8–17.

stro opus nobis est, qui doceat, in rebus dubijs uel inutilibus ac non necessarijs, non modo stultas sed etiam impias esse assertiones, pugnās (et) rixationes, quas Paulus non uno loco damnat.³⁸ Nec tu de ijs hoc loco dicis, credo, nisi uel ridiculi oratoris more, aliud praesumere (et) aliud tractare uelles, uelut ille ad Rombum,³⁹ uel impij scriptoris insania, articulum de libero arbitrio dubium, aut non neces-

* opus est + abl. -
to have need of
** = rixa, ae
*** aliud ... aliud - one
thing ... another thing
**** kind of flatfish
(turbot)

Absint a nobis Christianis Sceptici et Academicij. Assint uero uel ipsis Stoicis bis pertinaciores assertores, Paulus Apostolus, quoties (rogo) Pleropheriam⁴⁰ illam exco(n)sessione(m) dicens Ore confessio fit ad salutem.⁴¹ Et Christus, Qui me confitetur coram hominibus, confitebor ego eum coram Patre meo.⁴² Petrus rationem reddere iubet de ea quae in nobis est spe.⁴³ Quid multis opus est? Nihil apud Christianos notius (et) coelebratius, quam assertio. Tolle assertiones, (et) Christianis confiteatur usq(ue) ad mortem, nisi hoc non est datur, ut clarificet Christum⁴⁴ (et) assertionem mori. Deniq(ue) adeo asserit spiritus, ut etiam ultro inuadat (et) arguat mundum de peccato,⁴⁵ uelut lācessens pugnam, Et Paulus Timotheon iubeat increpare,⁴⁶ instāre(ue) importune. Quam uero mihi festius fuerit ille rat, ad Anticyram⁴⁷ scilicet illum mitterem. Sed [604] ego longe stultissimus, qui in re clariore quam sol est, uerba (et) tempus perdo, Quis Christianorum ferat, Assertiones esse contemnendas? hoc esset aliud nihil, quam semel totam religionem ac pietatem negasse, aut asseruisse, nihil esse religionem, aut pietatem, aut ingenium te malle quam diuersum?

+ to incite, to provoke,
to challenge
++ to rattle, to exclaim
loudly, to reprove
+++ to stand in, to
urge, to insist
20++ festive, merry,
jolly

Verum tu de confitendo Christo (et), dogmatibus eius, hic nihil uoles dixisse, Recte moneor. Et ego in gratiam tui, meo iuri (et) mori caedo, ac de animo tuo nolo iudicare, inq(ue) aliud tempus uel alijs id reseruo, Interim, ut linguam (et) calamum corrigas, (et) deinceps tibi temperes a talibus uerbis, moneo, nam utcun-

²⁵
* favour, approval
** +dat. - to give place
to, to yield to, to give up
*** reed, cane, reed-pen
**** se temperare - to
restrain oneself from
***** howsoever, in
whatever way

³⁸ Vgl. 1. Tim. 1,6; 2. Tim. 2,23; Titus 1,10; 3,9.

³⁹ S. hierzu: A. Adam: Die Redewendung Luthers 'Velut ille ad Rombum' und ihre Deutung durch Erasmus. LuJ 32, 1965, 44-47. Entgegen der dort vertretenen Meinung wies die Auseinandersetzung zwischen C. Stange und E. Schott: ZSTh 6, 1928, 120-155; ThLZ 73, 1948, 690-692; 74, 1949, 359-362; 563-565.

⁴⁰ Glaubensgewißheit, aus dem griech. Text von 1. Thess. 1,5.

⁴¹ Röm. 10,10.

⁴³ Vgl. 1. Petr. 3,15.

⁴⁵ Vgl. Joh. 16,8.

⁴⁷ Horaz: De arte poetica 300; Erasmus: Adagia 1,8,52; Leiden 2,318f. Antikyra im südlichen Phokis, an einer tief einschneidenden Bucht des Korinthischen Meerbusens, aber auch Antikyra an der Mündung des Spercheus waren im Altertum wegen des dort wachsenden Nieswurz bekannt, den man zum Kurieren von Gehirnkrankheiten wie etwa Wahnvorstellungen oder Irrsinn verwendete. Luther meint also, jemand, der sich im geschilderten Selbstwiderspruch befindet, solle Nieswurz anwenden, um sein krankes Gehirn zu reinigen.

⁴⁸ S. o. Anm. 35.

q(ue) animus sit integer (et) candidus, oratio tamen, quae animi character⁴⁹ esse dicitur, non talis est. Si enim causam liberi arbitrij non necessariam scitu^{*, (esse)}, nec ad Christum pertinere^{*, (esse)} arbitraris, recte loqueris, At impie tamen arbitraris. Si uero necessariam arbitraris, impie loqueris, (et) recte arbitraris. Nec tum fuit locus, de inutilibus assertionibus (et) rixis tanta querulari (et) exaggerari, Quid enim haec ad statum causae? Sed quid dices de istis tuis uerbis, ubi non de una lib(eri) arb(istrii) causa, sed de totius religionis dogmatibus generaliter dicis, si liceret per inuiolabilem auctoritatem diuinarum literarum (et) Ecclesiae decreta, discessurum te in Scepticorum sententia(m), adeo non delecteris assertionibus? ^{****} Qualis Protheus⁵¹ est in uocabulis illis, "inuiolabilem auctoritatem" et "Ecclesiae decreta"? scilicet quasi ualde reuereris scripturas (et) Ecclesiam, (et) tamen significas, optare te licentiam, ut esses Scepticus? Quis Christianorum sic loqueretur? Hoc si dicis de inutilibus (et) neutris dogmatibus, Quid noui affers? Quis non optet licentiam hic scepticae professionis? imo quis Christianus de facto non utitur libere hac licentia, damnatq(ue) addictos (et) captiuos alicuius sententiae? Nisi Christianos uniuersos pro talibus habes <ut uerba fere sonant> quorum dogmata sint inutilia, in quibus stulte rixentur (et) assertionibus pugnent, Si uero de necessarijs dicis, quid magis impie possit aliquis asserere, quam optare licentiam, nihil asserendi in talibus? Sic potius dicet Christianus, Adeo⁺⁺ non delector scepticorum sententia, ut ubiq(ue) per infirmitatem carnis liceret, non modo sacris literis constanter ubiq(ue) in omnibusq(ue) partibus adhererem (et) assererem, sed etiam optem in non necessarijs (et) extra scripturam positis rebus, esse ⁺⁺⁺ quam certissimus. Quid enim incertitudine miserius?

Quid etiam ad illa dicemus? ubi subiungis, quibus submitto ubiq(ue) sensum meum libens, siue assequor, quod praescribunt, siue non assequor. Quid ais Erasme? Non satis est submisisse sensum scripturis? Etiam Ecclesiae decretis submittis? Quid illa potest decernere, non decretum in scripturis? Deinde ubi manet libertas (et) potestas iudicandi decretores illos? ut Paulus .1. Corin. 14 docet, Caeteri dijudicent,⁵³ Non placet tibi esse iudicem [605] in decretis Ecclesiae, quod Paulus tamen praecipit? Quae ista nona religio (et) humilitas, ut nobis tuo exemplo potestatem adimas iudicandi decreta hominum, (et) subijcias sine iudicio hominibus? Vbi hoc nobis mandat scriptura Dei? Deinde quis Christianorum sic uento mandet⁵⁴ praescripta scripturae (et) Ecclesiae, ut dicat, siue assequor siue non assequor, Submittis te, (et) tamen nihil curas, an assequaris nec ne, Christianus uero anathema sit, si non certus sit (et) assequatur, id quod ei praescribitur, quomodo enim credet, id quod non assequitur? Nam tu illud hic assequi dicis, quod certo quis apprehenderit (et) non Sceptico more dubitauerit, Alioqui⁺⁺⁺ quid est in ulla creatura, quod ullus homo assequi possit, si assequi id sit, quod perfecte nosse ac uidere? Tum enim nec locum haberet, ut aliquis simul quaedam assequi

⁴⁹ Vgl. Matth. 12,34. Vgl. E. Margalits: Supplementum ad opus: Florilegium proverbiorum universae latinitatis, Budapest 1910, 17: „Oratio est index animi certissimus.“ Vgl. auch Wander 5,1435 Nr. 578: „Das Herz hat viel Verräther.“

⁵⁰ Erasmus, s. o. Anm. 35.

⁵¹ S. o. Anm. 20.

⁵² S. o. Anm. 32.

⁵³ 1. Kor. 14,29.

⁵⁴ Jonas: „in wind schlahe“. Luther hat hierbei sicher gedacht an Erasmus: Adagia 3,4,46; Leiden 2,814: „Ventis tradere: pro eo, quod est, obliviscere atque ex animo eiicere.“

What does "assequi" (to follow after, to grasp, to comprehend) mean?

1. It does not mean "sceptico more dubitare".

2. It does not mean "perfecte nosse ac uidere" because that would imply "unum aliquid assecutus, omnia assecutus" on the one hand, and "qui non assequitur, nullam partem creaturae unquam assequitur" on the other.

3. It means "certo apprehendere", namely to firmly grasp the core truth of Christian faith.

(et) quaedam non assequi posset, sed unum aliquid assecutus, omnia assecutus esset, puta in Deo, quem qui non assequitur, nullam partem creaturae unquam assequitur.⁵⁵

Summa, haec tua uerba hoc sonant, apud te nihil referre, quicquid a quolibet, ubique credatur, modo pax mundi constet, licereque ob periculum uitae, famae, rerum (et) fauoris, illum imitari qui dixit, Aiunt, Aio,⁵⁶ negant, nego, (et) habere dogmata Christiana nihilo meliora, quam philosophorum (et) hominum opinion- nes, pro quibus stultissimum est rixari, pugnare, asserere, quod inde nihil nisi contentio (et) turbatio pacis externae ueniant, Quae supra nos, nihil ad nos.⁵⁷ Ita dirempturus nostros conflictus uenis medius, ut utrosq(ue) suspendas, (et) persua- deas, de stultis ac inutilibus rebus nos digladiari, Sic inquam sonant tua uerba. Et quid hic premam, puto te intelligere, Mi Erasme. Sed ut dixi, Verba eant, Cor tuum interim excuso, modo tu non prodas latius, ac metue spiritum Dei, qui scru- latur renes (et) corda,⁵⁸ nec fallitur compositis uerbis. Dixi enim haec ideo, ut deinceps desinas nostram causam arguere pertinaciae (et) peruicaciae. Nam hoc consilio aliud nihil facis, quam quod significas te in corde, Lucianum aut alium quendam de grege Epicuri porcum alere,⁵⁹ qui cum ipse nihil credat esse Deum, rideat occulte omnes qui credunt (et) confitentur. Sine nos esse assertores (et) assertionibus studere (et) delectari, tu Scepticis tuis (et) Academicis faue, Donec te Christus quoq(ue) uocauerit. Spiritus sanctus non est Scepticus,⁶⁰ nec dubia aut opiniones in cordibus nostris scripsit, sed assertiones ipsa uita (et) omni experien- tia, certiores (et) firmiores.

[606] Ad alterum caput uenio, quod huic coheret.⁶¹ Vbi dogmata Christiana distinguis, quaedam scitu necessaria, quaedam non necessaria fingis, Esse quae-

⁵⁵ Vgl. Thomas v. Aquin: S. th. 1 qu. 12 art. 8; L 4, 128: „Videtur quod videntes Deum per essentiam, omnia in Deo videant. Dicit enim Gregorius, in IV Dialog. cap. 33: „Quid est quod non vident, qui videntem omnia vident?“ Sed Deus est videns omnia.“ S. dazu jedoch ib. ad 1; L 4, 129: „Non tamen sequitur quod unusquisque videns Deum omnia co- gnoscit: quia non perfecte comprehendit ipsum.“

⁵⁶ Terenz: Eunuchus 2, 2, 21: „Negat quis: nego; ait: aio.“

⁵⁷ Minucius Felix: Octavius 13, 1: „... quod supra nos, nihil ad nos“; Hieronymus: Apo- logia aduersus libros Rufini 3, 28; MPL 23, 478; Erasmus: Apophthegmatum Lib. 3, Socrat. cap. 23; Leiden 4, 157. S. auch Otto 335. – WA 18, 685, 6; 31 II, 717, 1; 37, 43, 12f.; 42, 497, 28; 43, 71, 18; 458, 40; WATR 5, 293, 33. – E. Jüngel: Quae supra nos, nihil ad nos. Eine Kurzformel der Lehre vom verborgenen Gott im Anschluß an Luther interpretiert. EvTh 32, 1972, 192–240.

⁵⁸ Vgl. Ps. 7, 10; Jer. 11, 20; 20, 12.

⁵⁹ Horaz: Epistulae 1, 4, 16: „Cum ridere voles, Epicuri de grege porcum.“ – WA 8, 46, 5; 40 III, 694, 14; 43, 49, 4f.; 53, 490, 22; 54, 226, 27; 438, 6; WATR 1, 146, 7f. Weitere Stellen s. WA 18, 609 Anm. 1.

⁶⁰ Luthers schärfste Antithese zu Erasmus (s. o. Anm. 35), der die Bibel mit den Augen des Psychologen liest und feststellt, wozu der Mensch alles fähig ist. Luther lernt dagegen aus der Bibel Gottes Einstellung zum Menschen kennen und respektiert sie.

⁶¹ Erasmus; Leiden 9, 1216 = Walter 5, 17–6, 9: „Sunt enim in divinis literis adyta quae- dam, in quae deus noluit nos altius penetrare, et si penetrare conemur, quo fuerimus altius ingressi, hoc magis ac magis caligamus, quo vel sic agnosceremus et divinae sapientiae maiestatem impervestigabilem et humanae mentis imbecillitatem, quemadmodum de spe-

* to assent,
to speak
** dirimere
to separate
to break off,
to interrupt
*** to wave
a sword,
to struggle,
to fight
**** kidneys

inventend
fityly ordered,
false
persist-
ence,
obstinacy,
stubborn-
ness
persist-
ence,
obstinacy,
stubborn-
ness
pig

* hidden, reserved
 ** (participle or
 noun); lusus, us -
 play, sport, game
 *** there!, see there!
 behold
 **** to force, to
 extort

dam abstrusa, quaedam exposita] dicis,⁶² Sic uel aliorum uerbis lusus ludis, aut teipsum uelut artificio rhetorico exerces. Adducis autem pro ista sententia illud Pauli Ro. 11. O altitudo diuitiarum sapientiae (et) scientiae Dei.⁶³ Item illud Esaie .40. Quis adiuit spiritum domini, aut quis consiliarius eius fuit?⁶⁴ Haec tibi fuerunt dictu facilia, ut ^(as one who ...) qui uel scires te non scribere ad Lutherum, sed pro uulgo, uel non cogitares te scribere contra Lutherum, quem tamen aliquo studio (et) iudicio in

- sacris literis dignaris] (spero) Si non dignaris, ^{***}en extorquebo etiam. Sic habet mea distinctio, ut et ego parum rhetorice uel Dialectice, Duae res sunt Deus (et)
- 10 Scriptura Dei, non minus quam duae res sunt, Creator (et) creatura Dei. In Deo esse multa abscondita, quae ignoremus, nemo dubitat, sicut ipsemet dicit de die extremo. De die illo nemo scit nisi pater.⁶⁵ Et Actu. 1. Non est uestrum nosse tempora (et) momenta.⁶⁶ Et iterum, Ego noui, quos elegerim.⁶⁷ Et Paulus, Nouit dominus qui sunt eius,⁶⁸ (et) similia. Sed esse in scriptura quaedam abstrusa (et)
- # to make public 15
 ## ghost, spectre,
 mask
 ### contagious
 disease, destruction,
 ruin
 #### seal
 ##### door
- non omnia exposita, inuulgatum est quidem per impios Sophistas,⁶⁹ quorum ore (et) tu⁷⁰ loqueris hic Erasme, sed nunquam unum articulum produxerunt, nec producere possunt, quo suam hanc insaniam probarent, Talibus autem laruis Satanus absterruit a legendis literis sacris, (et) reddidit Scripturam sanctam, contemptibilem, ut suas pestes ex Philosophia in Ecclesia faceret regnare. Hoc sane
- 20 fateor, esse multa loca in scripturis obscura (et) abstrusa, non ob maiestatem rerum, sed ob ignorantiam uocabulorum (et) grammaticae, sed quae nihil impediunt scientiam omnium rerum in scripturis, Quid enim potest in scripturis augustius latere reliquum, postquam fractis signaculis (et) uoluto ab hostio sepulchri

cu quodam Coricio (Höhle bei der südwestlich von Tarsus gelegenen Stadt Corycos in Cilicien) narrat Pomponius Mela (De chorographia 1,13), qui primum iucunda quadam amoenitate allectat ac ducit ad se, donec altius atque altius ingressos tandem horror quidam ac maiestas numinis illic inhabitantis submoveat. Huc igitur ubi ventum erit, mea sententia consultius ac religiosius etiam fuerit clamare cum Paulo (folgt Röm. 11,33) et cum Esaia (folgt Jes.40,13), quam definire, quod humanae mentis excedit modum. Multa seruantur ei tempori, cum iam non videbimur per speculum et in aegminate, sed revelata facie domini gloriam contemplabimur.“

⁶² Erasmus; Leiden 9,1217 = Walter 7,6-18: „Sunt quaedam, quae deus omnino uoluit nobis esse ignota, sicut diem mortis et diem iudicii (Es folgen Acta 1,7; Mark.13,32). Quedam uoluit nos scrutari sic, ut ipsum in mystico silentio ueneremur. Proinde multa sunt loca in diuinis voluminibus, in quibus cum multi diuinarent, nullus tamen ambiguitatem plane reseuit, uelut de distinctione personarum, de conglutinatione naturae diuinae et humanae in Christo, de peccato numquam remittendo (vgl. Mark.3,29). Quedam uoluit nobis esse notissima, quod genus sunt bene uivendi praecepta.“

⁶³ Röm. 11,33.

⁶⁴ Jes 40,13.

⁶⁵ Mark. 13,32.

⁶⁶ Acta 1,7.

⁶⁷ Joh. 13,18.

⁶⁸ 2.Tim.2,19.

⁶⁹ Der Gedanke der Dunkelheit vieler Stellen der Schrift spielt schon in der Hermeneutik des Origenes (u. a. als Begründung für die Notwendigkeit einer nicht-wörtlichen Deutung der Bibel; vgl. RE 7,731,3-6) und von daher in der gesamten späteren Hermeneutik eine wichtige Rolle, ist also nicht nur den Scholastikern („sophistae“) anzulasten.

⁷⁰ Gerade dem Humanisten Erasmus ging es darum, den großen Wert der alten Quellen (Bibel und Kirchenväter) gegenüber der modernen (scholastischen) Theologie zu Geltung

lapide,⁷¹ illud summum mysterium proditum est, Christum filium Dei factum hominem, Esse Deum trinum (et) unum, Christum pro nobis passum (et) regnaturum aeternaliter? Nonne haec etiam in biuijs sunt nota (et) cantata? Tolle Christum e scripturis, quid amplius in illis inuenies? Res igitur in scripturis contentae omnes sunt proditae, licet quaedam loca adhuc uerbis incognitis obscura sint. Stultum est uero (et) impium, scire, res scripturae esse omnes in luce positae clarissima, (et) propter pauca uerba obscura, res obscuras dictare, Si uno loco obscura sunt uerba, at alio sunt clara, Eadem uero res, manifestissime toti mundo declarata, dicitur in scripturis tum uerbis clariis, tum adhuc latet uerbis obscuris. Iam nihil refert, si res sit in luce, an aliquod eius signum sit in tenebris, cum interrim multa alia eiusdem signa sint in luce. Quis dicet fontem publicum non esse in luce, quod hi qui in angiporto sunt, illum non uident, cum omnes qui sunt in foro uideant?⁷²

[607] Nihil igitur est, quod de Coricio specu⁷³ adducis, Non habet ita res in scripturis, Et quae sunt summae maiestatis (et) abstrusissima mysteria, non sunt amplius in secessu, sed in ipsis foribus (et) in propatulo, producta (et) exposita, Christus enim aperuit nobis sensum, ut intelligamus scripturas, Et Euangelion predicatum est omni creaturae,⁷⁴ In omnem terram exiuit sonus eorum,⁷⁵ Et omnia quae scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt. Item, Omnis Scriptura diuinitus inspirata, utilis est ad docendum,⁷⁶ Igitur tu (et) omnes Sophistae, agite (et) producite unum aliquod mysterium, quod sit in scripturis adhuc abstrusum. Quod uero multis multa manent abstrusa, non hoc fit scripturae obscuritate,

sed illorum caecitate uel socordia, qui non agunt, ut clarissimam ueritatem uideant, Sicut Paulus de Iudaeis dicit .2. Corinthiorum .4. Velamen manet super cor eorum.⁷⁷ Et iterum, Si Euangelion nostrum opertum est, in ijs qui pereunt opertum est, quorum corda Deus huius saeculi excaecauit.⁷⁸ Eadem temeritate, solem obscurumque diem culparet, qui ipse sibi oculos uelaret, aut a luce in tenebras iret, (et) sese absconderet. Desinant ergo miseri homines, tenebras (et) obscuritatem cordis sui blasphema peruersitate, scripturis Dei clarissimis imputare.

Tu ergo cum Paulum adducis, dicentem, Incomprehensibilia sunt iudicia eius,⁷⁹ uideris pronomen, Eius, ad scripturam retulisse, At Paulus non dicit, Incomprehensibilia sunt iudicia scripturae, sed Dei. Sic Esaias .40. non dicit, Quis nouit sensum scripturae, sed sensum domini,⁸⁰ quamuis Paulus asserat, Christianis notum esse sensum Domini, uerum in his, quae donata sunt nobis, ut ibidem dicit .1. Corinthiorum .2.⁸¹ Vides ergo quam oscitanter hos locos scripturae inspexeris (et) tam apte citaris, quam apte citas fere omnia pro libero arbitrio, Sic (et) exem-

⁷¹ Vgl. Matth. 27,66; 28,2. – Zur Stelle vgl. Hermann: Von der Klarheit . . . 20–25.

⁷² Zur Stelle vgl. Hermann: Von der Klarheit . . . 7f.

⁷³ S. o. Anm. 61. – Pomponius Mela: De chorographia (De situ orbis) 1,13,2. – WA 18, 631,30.33; 684,40; 718,1; 729,22.

⁷⁴ Vgl. Mark. 16,15.

⁷⁶ 2. Tim. 3,16.

⁷⁸ Vgl. 2. Kor. 4,3f.

⁸⁰ Jes. 40,13 im Wortlaut von 1. Kor. 2,16, Erasmus; s. o. Anm. 61.

⁸¹ 1. Kor. 2,12.

⁷⁵ Ps. 19(18),5; Röm. 10,18.

⁷⁷ 2. Kor. 3,15.

⁷⁹ Röm. 11,33. – S. o. Anm. 61.

* a place where two ways meet
** to say repeatedly, to formulate to sentence
*** narrow street, lane

specus - cavi, cavern
abstrusus - hidden
retirement, solitude, retreat

+ door, gate
++ open space
+++ folly, stupidity, indolence

* draping, covering
** to cover, to shut, to close
*** to make blind, to darken

° chance, accident, heedlessness, foolishness, rashness
°° to blame, to condemn
°°° to cover, to drape

to cease, to abandon
distortion, perversity
to bring into reckoning, to ascribe
listlessly, superficially

under

++ distrust, suspicion

+++ sting, prickle

* gluing together

** inexcusable, unforgivable

*** double meaning, ambiguity

to cut back, to remove

villainous, wicked

+ unwise, foolish

++ to count, to review

+++ ignorant, inexperienced

* clemens - gentle, mild, merciful

pla tua, quae subiungis,⁸² non sine [608] suspitione (et) aculeo, nihil faciunt ad rem, qualia de distinctione personarum, de conglutinatione naturae diuinae (et) humanae, de peccato irremissibili, quorum ambiguitatem dicis nondum esse resectam. Si de Sophistarum quaestionibus circa has res agitis, intelligis, quid tibi fecit innocentissima scriptura, ut abusum sceleratorum hominum objicias illius puritati? Scriptura simpliciter confitetur trinitatem Dei (et) humanitatem Christi (et) peccatum irremissibile, Nihil hic obscuritatis aut ambiguitatis, Quibus uero modis ista habeant, Scriptura non dicit, ut tu fingis, nec opus est nosse, Sophistae hic sua somnia tractant, illos argue (et) damna, (et) scripturas absolue.

- 10 Si uero [609] intelligis, de ipsa rei substantia, iterum non scripturas, sed Arrianos argue, (et) eos, quibus opertum est Euangelion, ut clarissima testimonia de diuinitatis trinitate (et) humanitate Christi, per operationem Satanae dei sui non uideant. Et ut breuiter dicam, Duplex est claritas scripturae, sicut (et) duplex obscuritas, Vna externa in uerbi ministerio posita, altera in cordis cognitione sita,⁸³
- 15 Si de interna claritate dixeris, nullus homo unum iota in scripturis uidet, nisi qui spiritum Dei habet, omnes habent obscuratum cor, ita, ut si etiam dicant et norint proferre omnia scripturae, nihil tamen horum sentiant aut uere cognoscant, ne(que) credunt Deum, nec sese esse creaturas Dei, nec quicquam aliud, iuxta illud Psal. 13. Dixit insipiens in corde suo, Deus nihil est,⁸⁴ Spiritus enim requiritur ad totam scripturam (et) ad quamlibet eius partem intelligendam, Si de externa dixeris, Nihil prorsus relictum est obscurum aut ambiguum, sed omnia sunt per uerbum in lucem producta certissimam, (et) declarata toto orbi quaecunq(ue) sunt in scripturis.

- Sed illud magis est intolerabile, quod caussam hanc lib(eri) arbi(trii) inter ea
 25 numeras, quae sunt inutilia (et) non necessaria, Et loco eius nobis recenses, quae ad pietatem Christianam satis esse iudices,⁸⁵ qualem formam certe describeret facile quilibet Iudaeus aut gentilis Christi prorsus ignarus, nam Christi ne uno quide(m) iota mentione(m) facis, ac si sentias, Christianam pietatem sine Christo esse posse, tantum si Deus natura clementissimus totis uiribus colatur, Quid hic

⁸² Erasmus; s. o. Anm. 62.

⁸³ Zur Unterscheidung von innerer und äußerer Klarheit und ihrer Problematik vgl. *Hermann*: Von der Klarheit . . . 32–82; zur Stelle s. *Beisser*, a. a. O. 82–97.

⁸⁴ Ps. 14(13), 1.

⁸⁵ Erasmus; Leiden 9, 1216f. = *Walter* 6, 10–7, 5: „Ergo meo quidem iudicio, quod ad liberum arbitrium attinet, quae didicimus e sacris literis: si in via pietatis sumus, ut alacriter proficiamus ad meliora relictorum obliti (vgl. Phil. 3, 13); si peccatis involuti, ut totis viribus enitamur, adeamus remedium paenitentiae ac domini misericordiam modis omnibus ambiamus, sine qua nec voluntas humana est efficax nec conatus; et si quid mali est, nobis imputemus, si quid boni, totum ascribamus divinae benignitati, cui debemus et hoc ipsum, quod sumus; ceterum, quicquid nobis accidit in hac vita sive laetum sive triste, ad nostram salutem ab illo credamus immitti nec ulli posse fieri iniuriam a deo natura iusto, etiamsi qua nobis videntur accidere indignis, nemini desperandum esse veniam a deo natura clementissimo: haec, inquam, tenere meo iudicio satis erat ad Christianam pietatem nec erat irreligiosa curiositate irrumpendum ad illa retrusa, ne dicam supervacanea, an deus continenter praesciat aliquid, utrum nostra voluntas aliquid agat in his, quae pertinent ad aeternam salutem, an tantum patiatur ab agente gratia, an quicquid facimus sive boni sive mali, mera necessitate faciamus vel patiamur potius.“

dicam Erasme? Totus Lucianum spiras, (et) inhalas mihi grandem Epicuri crapulam, ^{esse} Si tu ^{eam} hanc caussam non necessariam ^{esse} ducis Christianis, cede quaeso ex harena, nihil tibi (et) nobis, Nos necessariam ducimus, Si est irreligiosum, si est curiosum, si superuacaneum, ut tu dicis, [610] scire¹, An Deus contingenter praesciat aliquid,² An uoluntas nostra aliquid agat in his quae pertinent ad aeternam salutem, uel tantum patiat^{ur} ab agente gratia,⁸⁶³ An quicquid boni uel mali facimus, mera necessitate faciamus, uel patiamur potius, quid rogo erit tum religiosum? quid graue? quid utile scitu? Hoc prorsus nihil ualet Erasme, das ist zu uiel,⁸⁷ Difficile est hoc tribuere ignorantiae tuae, ^(as somebody who) ut qui iam senex (et) inter Christianos uersatus, (et) sacras literas diu meditatus, non relinquis locum, quo te excusemus aut bene de te cogitemus. Et tamen haec portenta tibi ignoscunt Papi-stae (et) ferunt, ea gratia, quod in Lutherum scribis, alioqui te dentibus laceraturi, si Lutherus abesset, (et) talia scriberes. Amicus Plato, Amicus Socrates, sed prae-honoranda ueritas,⁸⁸ ^(dat. auctoris) Nam ut parum intelligeres in scripturis (et) pietate Christiana, certe hoc uel hosti Christianorum sciendum erat, quid Christiani necessarium (et) utile, (et) quid non tale haberent, Tu uero Theologus (et) Christianorum magister, praescripturus illis formam Christianismi, non saltem more Sceptico tuo, dubitas quid necessarium (et) utile illis sit, sed plane in diuersum laberis, (et) iam contra ingenium tuum assertionem inaudita, iudicas, ea non esse necessaria, quae nisi necessaria (et) cognita certo fuerint, nec Deus, nec Christus, nec Euangelion, nec fides, nec quicquam reliquum est, ne Iudaismi quidem, multo minus Christianismi. Deum immortalem, Erasme, quantam fenestram imo quantum campum aperis⁸⁹ contra te agendi (et) dicendi,⁹⁰ Quid tu de lib(ero) arbi(trio) boni aut recti scriberes, qui tantam ignorantiam scripturae (et) pietatis, his uerbis tuis confiteris? Sed contraham uela,⁹¹ nec meis uerbis hoc loco <quod infra forte faciam> sed tuis uerbis agam tecum.

[611] Forma Christianismi a te descripta inter caetera hoc habet, ut totis uiribus enitatur, adeamus remedium penitentiae, ac domini misericordiam modis omnibus ambiamus, sine qua nec uoluntas humana efficax est nec conatus. Item nemini desperandam esse ueniam a Deo natura clementissimo.⁹² Haec uerba tua, sine Christo, sine spiritu, ipsa glacie frigidiora, ita ut etiam uitium in illis patiat^{ur} eloquentiae tuae dec^{or}, quae misero uix extorsit metus forsitan pontificum (et) tyrannorum, ne prorsus Atheos uidereris, hoc tamen asserunt, Esse uires in nobis, Esse nisum totis uiribus, Esse misericordiam Dei, Esse modos ambiendi misericordiam, Esse Deum natura iustum, natura clementissimum (et) c(etera). Si quis igitur ignoret, quid sint illae uires, quid possint quid patiantur, quis nisus eorum,

* to breathe (out)
** to breathe upon
*** drunkenness, sickness

+ superfluous
++ wonderful sign, monstrosity
+++ to forgive, to excuse

to slide, to glide, to fall
an even and flat space, field

* to make a great effort
** to go round, to go about
*** ice

wholly, absolutely, in short
pressure, effort

⁸⁶ S. die vorige Anm.

⁸⁷ Die einzigen deutschen Wörter.

⁸⁸ Sprichwörtlich, s. *E. Margalits*: Florilegium proverbiorum universae latinitatis, Budapest 1895, 31. Vgl. schon Aristoteles: Nikomachische Ethik 1,4; Bekker 1096a,16f. Er erläutert es selbst WA 42,92,17–22. Vgl. WABr 8,429,50f.

⁸⁹ Terenz: Heautontimorumenos 3,1,71f.; Erasmus: Adagia 1,4,3; Leiden 2,152. – WA 7,833,19; 18,630,24f.; 632,11; 749,19; 43,296,30; 44,36,2.

⁹⁰ Erasmus; Leiden 9,1217 = *Walter* 10,5–7: „Quantam fenestram haec vulgo prodita vox innumeris mortalibus aperiret ad impietatem, . . .“

⁹¹ Erasmus: Adagia 5,1,32; Leiden 2,1187: „Contrahere vela.“ – WA 42,9,22.

⁹² Erasmus; s. o. Anm. 85.

+ beauty, ornament
++ to twist out, to take away by force, to extort
+++ fear
++++ perhaps

quae efficacia, quae inefficacia, quid ille faciet? quid tu illum facere docebis? Irreligiosum <inquis> curiosum (et) superuacaneum est nosse uelle, an uoluntas nostra aliquid agat in ijs, quae pertinent ad aeternam salutem, an tantum patiatu^r ab agente gratia,⁹² | At hic dicis contra, Esse pietatem Christianam, Eniti totis uiribus, (et) sine misericordia Dei uoluntatem non efficacem esse,⁹² | Hic plane asseris uoluntatem aliquid agere in ijs quae pertinent ad aeternam salutem, dum eam fingis enitentem, At rursus patientem, dum sine misericordia dicis inefficacem, licet non definias, quatenus illud agere (et) pati intelligendum sit, data opera facturus ignaros, quid ualeat misericordia Dei, quid ualeat uoluntas nostra, eo ipso, quo doces, quid faciat uoluntas nostra, (et) misericordia Dei, sic te rotat tua illa prudentia, qua neutri partium adherere statuisti, (et) inter scyllam (et) charibdim⁹³ tuto euadere, ut medio mari fluctibus obrutus (et) confusus, omnia asseras quae negas, (et) neges quae asseris.

Similitudinibus aliquibus tibi tuam Theologiam ob oculos ponam, Bonum Poema uel orationem facturus, non cogitet, nec quaerat, quale sit ingenium, quid possit, quid non possit, quid requirat argumentum susceptum, planeque omittat illud praeceptum Horatij, Quid ualeant humeri, quid ferre recuset,⁹⁴ sed solum opus praeceps tentet, (et) cogitet, Enitendum est, ut fiat, curiosum (et) superuacaneum est quaerere, utrum suppetat tanta eruditio, tanta facundia, tanta uis ingenij. Aut si quis uberes fructus ex agro sit recepturus, non sit curiosus superuacanea cura explorandi ingenij [612] terrae, sicut Virgilius in Georgicis curiose (et) frustra docet,⁹⁵ sed feratur temere, nihil nisi opus cogitet, aet littus, semina mandet, quaquā patet, siue arena siue limus. Aut si quis bellum gesturus uictoriam pulchram petat, uel aliud quidpiam officium in re publica praestare debet, non sit curiosus, consultando, quid possit, an aerarium sufficiat, an milites apti sint, an copia facti ulla sit, prorsusque contemnat illud Historici, Antequam facias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est,⁹⁶ sed irruat caecis oculis (et) auribus clausis, nihil nisi, bellum, bellum, uociferet (et) operi instet. Quid rogo Erasme, de talibus Poetis, agricolis (et) imperatoribus (et) Principibus iudicabis? Addam illud Euangelicum, Siquis turrē aedificaturus, non prius sedens computet sump-⁹⁷ tus, an habeat ad perficiendum, Quid de illo iudicat Christus?

[613] Sic tu quoque nobis facta decernis sola, uetas uero primum explorare et metiri aut nosse uires, quid possimus (et) non possimus, tanquam sit curiosum (et) superuacaneum (et) irreligiosum, Ita dum nimia prudentia, temeritatem detestaris (et) sobrietatem praetendis, eo peruenis, ut summam temeritatem etiam doceas, Nam ut Sophistae temerarij (et) insani sint facto, dum curiosa tractant, mitius tamen peccant quam tu, qui etiam doces (et) iubēs insanire et temere ferri, Atque quo maior sit insania, hanc temeritatem nobis pulcherrimam Christianamque pietatem, sobrietatem, religiosam grauitatem et salutem esse persuades, ni ita faciamus, irreligiosos, curiosos (et) uanos nos asseris, assertionum tan-

⁹³ S. o. Anm. 19.

⁹⁴ Horaz: De arte poetica 39f. – WA 26,552,12f.

⁹⁵ Vgl. Vergil: Georgica 1,53 u. ö.

⁹⁶ Sallust: Catilinae coniuratio 1,6. – WA 43,78,12; 349,2f.; WABr 3,525,9f. und Anm. 9.

⁹⁷ Luk. 14,28.

+ to turn round
++ to overwhelm,
to overpower

* shoulder
** headlong, hasty
*** to be at hand,
to support
**** eloquence

rich, plentiful
above what is
stricly necessary,
superfluous
quality, nature,
disposition

+ to plough
++ seashore,
beach (litus
arare - to do
something in vain)
+++ sand
++++ mud, dirt

chance, heedless-
ness, foolishness
to curse, to abhor

* treasury
** to cry
out, to
shout
aloud
*** expen-
se, cost

tus hostis, (et) pulchre euasisti Scyllam, dum uitasti Charibdim,⁹⁸ Sed huc te perpellit fiducia ingenij tui, qui credis sic te posse per eloquentiam omnibus ingenijs imponere, ut nullus queat persentiscere, quid alas in animo (et) quid moliaris lubricis illis scriptis tuis. Deus uero non irridetur,⁹⁹ in quem non est bonum impingere. Porro si hanc temeritatem nos docuisses, in poematibus faciendis, in fructu est intollerabilis, praesertim in tanto uiro, tamen aliqua uenia dignus tandem ipsos iubeas temerarios operarios fieri, (et) in salutem aeterna paranda, incuriosos esse mandas, quid possint et no(n) possint, hoc plane peccatum est uere irremissibile, Nescient enim quid faciant, dum ignorant, quid et quantum possunt, Ignorantes autem quid faciant, penitere <si errent>, non possunt, Impenitentia autem logia.

[614] Igitur non est irreligiosum, curiosum aut superuacaneum, sed imprimis salutem (et) necessarium Christiano, nosse, an uoluntas aliquid uel nihil agat in his, quae pertinent ad salutem, Imo ut scias, hic est cardo nostrae disputationis, sit lib(erum) arbi(trium) quid patiat, quo modo se habeat ad gratiam Dei, Haec omnibus gentibus peiores, Qui hoc non sentit, fateatur sese no(n) esse Christianum, Qui uero reprehendit uel contemnit, sciat sese esse summum Christiano-faciam erga Deum, pariter incertum (et) ignotum mihi erit, quid, quatenus et quantum Deus in me potest (et) faciat, cum Deus operetur omnia in omnibus,¹⁰⁰ colere, laudare, gratias agere, seruire Deo non possum, dum nescio, quantum mihi tribuere, quantum Deo debeo. Oportet igitur certissimam distinctionem habere, inter uirtutem Dei (et) nostram, inter opus Dei (et) nostrum, si uolumus pie uiuere. Ita uides, hoc problema esse partem alteram totius summae Christianarum rerum, in quo pendet (et) periclitatur cognitio suiipsius, cognitio (et) gloria Dei. Quare non est ferendum in te, Mi Erasme, ut hoc nosse irreligiosum, curiosum et uanum appelles, Multa tibi debemus, Sed pietati omnia debemus. Quin tu ipse totum bonum nostrum Deo ascribendum esse sentis,¹⁰¹ idque asseris in forma tui Christianismi, Hoc autem asserto certe simul asseris, Dei misericordiam solam omnia agere (et) uoluntatem nostram nihil agere, sed potius pati, alioqui non totum Deo tribuatur, At paulo post, negas id asserere uel nosse, esse religiosum pium (et) salutare, Sed sic loqui cogitur mens sibiipsi non constans, in rebus pietatis incerta et imperita.

Altera pars summae Christianae est, Nosse, an Deus contingenter aliquid praesciat, (et) an omnia faciamus necessitate, Et hanc etiam irreligiosam, curiosam, (et) uanam facis, sicut (et) omnes impij faciunt, Quin daemones (et) damnati exosam (et) execrabilem faciunt. Neque stultus es si istis quaestionibus te eximis, modo id fieri liceat, Sed interim parum bonus Rhetor (et) Theologus es, qui de lib(ero)

* to begin to perceive clearly, to begin to feel deeply
** to exert oneself, to make a great effort
*** slippery, smooth
+ to laugh at, to mock
++ to force against, to dash at
+++ chance, heedlessness, foolishness

15 # hinge of a door, that on which all depends
to investigate in detail

30 * to put to the test, to be exposed to danger
** and even

40 # and even
hating, hateful
to take away, to remove, to release
a little, too little

⁹⁸ S. o. Anm. 19.

¹⁰⁰ 1. Kor. 12,6.

⁹⁹ Gal. 6,7.

¹⁰¹ Erasmus; s. o. Anm. 85.

* to take before,
to anticipate, to
expect
** whetstone,
grindstone
*** oratorical art,
eloquence

+ experience,
knowledge
++ to throw away,
to abandon
+++ to throw away,
to give up

to deprive of,
to rob
useless,
unsuitable
to press, to
push forward

* favourable,
gracious
** contingere - to
happen
*** unchangeable

+ stroke of lightning,
thunderbolt
++ to prostrate, to
overthrow
+++ to pulverise,
to use up, to wear
away
++++ to disguise,
to hide, to ignore

to make strong,
to support
healthily,
beneficially
to settle apart,
to fall into disagree-
ment

* ignorant,
unaware

arbi(trio) sine istis partibus dicere (et) docere praesumis. Fungar cotis¹⁰² uice (et) ipse non rhetor, egregium rhetorem officij sui monebo, Si de oratoria scripturus, sic diceret Quintilianus, ^(quote from Q.) meo iudicio, illa stulta (et) superuacanea, de inuentione, dispositione, elocutione, memoria, pronuntiacione, omittenda sunt, satis sit
5 nosse, oratoriam esse benedicendi peritiam, ^{= scilicet} nonne rideres artificem?¹⁰³ Non aliter tu quoq(ue) facis, scripturus de lib(ero) arbit(rio) abigis (et) abijcis primum, totum corpus (et) omnes partes artificij eius de quo scripturus es, Nam fieri non potest, ut scias, quid sit lib(erum) arb(itrium) nisi scieris, quid possit uoluntas humana, Quid Deus faciat, an necessario praesciat, Nonne (et) rhetores tui
10 docent, De causa aliqua dicturum, [615] oportere dicere, Primum an sit, deinde quid sit, quae eius partes, quae contraria, affinia, similia (et)c(etera)? Tu uero miserum illud per sese lib(erum) arb(itrium) his omnibus spoliis, (et) nullam quaestionem de eo definis, nisi unam illam primam, scilicet, an sit, idq(ue) argumentis talibus, qualibus uidebimus, ut ineptiorem librum de lib(ero) arb(itrio) non uiderim, excepta orationis elegantia, [#] Sophistae sane melius hic saltem dialectantur, quando rhetoricari nesciunt, qui lib(erum) arb(itrium) aggressi, definiunt omnes quaestiones eius, An sit, quid sit, quid faciat, quomodo habeat (et)c(etera) licet (et) ipsi non efficiunt quod tentant. Vrgebo igitur hoc libello te (et) Sophistas omnes, donec lib(eri) arb(itrii) uires (et) opera mihi definiatis, Et sic urgebo
20 <Chri-
sto propitio> ut sperem me adacturum te ad penitentiam editae diatribes tuae. Est itaq(ue) (et) hoc imprimis necessarium (et) salutare Christiano, nosse, quod Deus nihil praescit contingenter, sed quod omnia incommutabili (et) aeterna, infallibiliq(ue) uoluntate (et) praeuidet¹⁰⁴ (et) proponit (et) facit. Hoc fulmine ster-
nitur (et) conteritur penitus lib(erum) arb(itrium) ideo qui lib(erum) arb(itrium) uolunt assertum, debent hoc fulmen uel negare uel dissimulare, aut alia ratione a se abigere. Antequam uero id mea disputatione (et) scripturae auctoritate firmem, prius tuis uerbis ipsum tractabo, Nonne tu es mi Erasme, qui asseruisti paulo ante, Deum natura iustum, natura clementissimum?¹⁰⁵ Si hoc uerum est, nonne sequitur, quod incommutabiliter sit iustus (et) clemens? ut quemadmodum natura eius non mutatur inaeternum, ita nec eius iustitia (et) clementia. Quod autem de iustitia (et) clementia dicitur, etiam de scientia, sapientia, bonitate, uoluntate (et) alijs diuinis rebus dici oportet. Si igitur haec religiose, pie (et) ^{##} salubriter de Deo asseruntur, ut tu scribis, Quid accidit tibi, ut tibi ipsi dissidens, irre-
35 ligiosum, curiosum, ac uanum nunc asseras, dicere, Deum necessario praescire? Scilicet uoluntatem immutabilem Dei praedicat esse descendam, immutabilem eius uero praescientiam nosse uetas, An tu credis, quod nolens praesciat, aut igna-

¹⁰² Jonas: „Ich will als Wetzstein dienen...“

¹⁰³ Quintilian: Institutiones oratoriae 2,15,38.

¹⁰⁴ Luther nimmt hier zur Frage des göttlichen Vorherwissens in der Weise Stellung, wie dies schon in der Scholastik geschieht. Vgl. Thomas v. Aquin: S.th. 1 qu.14 art.13 Utrum scientia Dei sit futurorum contingentium; L4,186: „...contingentia...infallibiliter a Deo cognoscuntur,...“; Biel: Sent.I dist.38 qu.un.; Tübingen 1,682-713: Utrum Deus habeat scientiam determinatam et necessariam omnium futurorum contingentium, wo diese Frage in bejahendem Sinne behandelt wird.

¹⁰⁵ Erasmus: „...a deo naturo iusto,...natura clementissimo:...“; s. o. Anm. 85.

rus uelit? Si uolens praescit, aeterna est (et) immobilis <quia natura> uoluntas, si praesciens uult, aeterna est (et) immobilis <quia natura> scientia. Ex quo sequitur irrefragabiliter, omnia quae facimus, omnia quae fiunt, (et) si nobis uidentur mutabiliter (et) contingenter fieri, reuera tamen, fiunt necessario (et) immutabiliter, si Dei uoluntatem spectes.¹⁰⁶ Voluntas enim Dei efficax est, quae impediri non potest, cum sit naturalis ipsa potentia Dei, Deinde sapiens, ut potest, quin fiat, loco, tempore, modo, mensura, quibus ipse (et) praeuidet (et) uult. Si talis esset uoluntas Dei, quae peracto opere eodemque manente, cessaret, qualis est hominum uoluntas, ubi aedificata domo, quam uolunt, cessat uelle, ut in morte desinit, tum uere posset dici, aliquid contingenter (et) mutabiliter fieri, At hic contra fit, opus desinit (et) uoluntas permanet, tantum abest, ut ipsum opus dum fit (et) permanet, contingenter esse aut permanere possit. Contingenter autem fieri dicitur <ne uocabulis abutamur> latina lingua, non ipsum opus contingens fieri, sed contingente (et) mutabili uoluntate fieri, qualis in Deo non est, Deinde contingens opus dici non potest, nisi quod nobis contingenter (et) uelut casu imprudentibusque nobis fit, Quia nostra uoluntas uel manus illud arripit Sudauerunt hic sophistae iam multis annis (et) tandem uicti, coacti sunt concedere, Omnia quidem necessario fieri, necessitate consequentiae <ut dicunt>, sed non necessitate consequentis.¹⁰⁸ Sic eluserunt uiolentiam [617] istius quaestionis,

+ unopposed, without contradiction
++ changeable, mutable
+++ sapere - to have a flavour, to have a sense, to be judicious, to have knowledge; sapiens - wise, sensible, judicious
to obstruct, to entangle, to impede
to accomplish, to complete
to leave off, to cease
* to last on, to endure
** not foreseeing, unaware
*** to seize, to grasp

15

+ to sweat
++ to yield, to admit
+++ to ward off, to butplay, to out-manoeuvre

¹⁰⁶ Thomas v. Aquin: S.th.1 qu.14 art.13; L 4,186 (Fortsetzung des Zitates von o. Anm. 104); „... inquantum subduntur divino conspectui secundum suam praesentialitatem: et tamen sunt futura contingentia, suis causis comparata.“ Vgl. ib. qu.19 art.4; L 4,237f.

¹⁰⁷ Im zweiten Band der Wittenberger Ausgabe, lateinischer Teil findet sich auf Bl. 462^r der ersten Auflage von 1546 (Tomvs scevndvs omnivm opervm reverendi Domini Martini Lutheri, Doctoris Theologiae. .), 1551 Bl. 426^r und 1562 Bl. 429^r sowie auch im dritten Band der Jenaer Ausgabe, lateinischer Teil auf Bl. 171^r der ersten Auflage von 1557 (Tomvs tertivs omnivm opervm Reuerendi Patris D. M. L. continens quae edita sunt ab Anno XXIII. vsque ad Annum XXXVIII. .), in den späteren Auflagen von 1567, 1582 und 1603 jeweils cinige Seiten davor, ein Zusatz: „Optarim sane aliud melius vocabulum divina, neque humana voluntate. Est enim nimis ingratae et incongruae significationis pro hoc loco, quandam velut coactionem, et omnino id, quod contrarium est voluntati, ingressive humane nulla coactione, sed mera lubentia vel cupiditate quasi vere libera facit quod facit, sive bonum sive malum: sed tamen immutabilis et infallibilis est voluntas Dei, quae nostram voluntatem mutabilem gubernat, ut canit Boethius: Stabilisque manens das cuncta moveri (Philosophiae consolationis libri 5, dort 3,9); et nostra voluntas, praesertim mala, se ipsa non potest facere bonum. Igitur quod non praestat vox, impleat intellectus legentis necessitatem, intelligens id quod dicere velles, immutabilem voluntatem Dei et impotentiam nostrae voluntatis malae, ut aliqui dixerunt necessitatem immutabilitatis, nec hoc satis grammaticae nec theologiae.“ Zur Sache vgl. WA 1,147,38–148,12 = StA 1,159,2–13. – Zum Begriff der necessitas immutabilitatis s. u. Anm. 573.

¹⁰⁸ Hierzu s. StA 1,168 Anm. 36 (u. a. den Verweis auf Biel). Bei Behandlung der Frage, ob ein Grund der Prädestination beim Prädestinierten und der Verwerfung beim Verworfenen vorliegt, unterscheidet Biel, a. a. O. zwischen einer uneigentlichen Ursache (im Sinne

uerum (et) seipsos potius illuserunt, Quam sit enim hoc nihil, non gr̄auabor ostendere, Necessitatem consequentiae uocant, ut cr̄asse dicam, Si Deus aliquid uult, necesse est ut ipsum fiat, sed non est necesse, ut id sit, quod fit, Solus Deus enim necessario est, omnia alia possunt non esse, si Deus uelit, Ita actionem Dei
 5 necessariam dicunt, si uolet, sed factum ipsum non esse necessarium, Quid autem istis ludibrijs uerborum efficiunt? Id scilicet, facta res non est necessaria, id est, non habet essentiam necessariam, hoc est aliud nihil dicere quam, res facta non est Deus ipse, Nihilominus manet illud, ut omnis res necessario fiat, si actio Dei necessaria uel consequentiae necessitas est, qūantūlibet iam facta non sit
 10 necessario, id est, non sit Deus, uel non habeat essentiam necessariam, Si enim ego fio necessario, parum me mouet, quod esse meum uel fieri sit mutabile, nihilominus ego ille contingens (et) mutabilis, qui non sum Deus necessarius, fio. Quare illorum ludibrium, Necessitate consequentiae sed non necessitate consequentis omnia fieri, nihil aliud habet quam hoc, Omnia quidem necessario fiunt,
 15 sed sic facta, non sunt ipsemet Deus, Quod uero opus erat hoc nobis dicere? quasi metuendum fuerit, ut factas res assereremus Deum esse, uel diuinam (et) necessariam naturam habere, Adeo stat (et) permanet inuicta sententia, Omnia necessitate fieri. Nec est hic ulla obscuritas aut ambiguitas. In Esaia dicit, Consilium meum stabit (et) uoluntas mea fiet.¹⁰⁹ Quis enim puer non intelligit, quid uelint
 20 haec uocabula, Consilium, uoluntas, fiet, stabit?
 Sed cur nobis Christianis illa sunt abstrusa, ut irreligiosum (et) curiosum ac uanum sit, illa tractare (et) nosse, cum talia gentiles Poetae (et) ipsum uulgus, usu communissimo terat in ore? Quoties unus Virgilius fatum [618] memorat? Certa stant omnia lege,¹¹⁰ Item, stat sua cuique dies.¹¹¹ Item, Si te fata uocant.¹¹² Item,
 25 Siqua fata aspera rumpas,¹¹³ Nihil ille Poeta aliud facit, quam ut in Troia uastata, (et) Romano imperio suscitando, fatum plus ualere quam omnium hominum studia, significet, atque (et) adeo necessitatem (et) rebus (et) hominibus imponere. Denique (et) Deos suos immortales fato subiicit, cui necessario caedant (et) ipse Iuppiter (et) Iuno. Inde finxerunt parcas illas tres, immutabiles, implacabiles, ir̄reuo-
 30 cabiles. Senserunt illi sapientes uiri, id quod res ipsa cum experientia probat, nulli hominum unquam sua consilia processisse, sed omnibus alio quam cogitarunt, rem cecidisse, Si per̄gama potuissent dextra defendi, etiam hac defensa fuissent, ait Hector Virgilij.¹¹⁴ Inde uulgatissimum uerbum in omnium ore, Quod

zeitlicher Priorität einer Sache zur consequentia) und einer causa consequentis im eigentlichen Sinne. S. auch Thomas v. Aquin: S.th.I qu.19 art.3; L 4,234f., der hier unterscheidet zwischen einem unbedingten, in seinem Wesen begründeten (absolute, ex necessitate) und einem bedingten (ex suppositione), auf das Mittel zu einem Zweck gerichteten Willen Gottes.

¹⁰⁹ Jes. 46,10.

¹¹⁰ Manilius: Astronomica 4,14: „Fata regunt orbem, certa stant omnia lege.“ – WA 2, 660,4f.; 7,146,9; 20,119,6,22; 40III,252,22; WATR 1,122,35f.; WADB 3,165,14f.

¹¹¹ Vergil: Aeneis 10,467f.: „Stat sua cuique dies; breue et irreparabile tempus omnibus est vitae.“

¹¹² Ders.: Ib. 6,146f.: „Namque ipse volens facilisque sequentur, Si te fata uocant.“

¹¹³ Ders.: Ib. 6,883: „Si qua fata aspera rumpas.“

¹¹⁴ Ders.: Ib. 2,291f.: „Si Pergama dextra defendi possent, etiam haec defensa fuissent.“ – WA 15,371,6–9; 25,141,17f.; 40III,243,15; WATR 5,106,3f.

+ to play upon, to mock,
to ridicule
++ to feel burdensome,
to feel annoyed, to disdain
+++ thick, dense

mockery, derision
no less, notwithstanding
as much as you
please

* hidden
** to rub, to crush,
to wear away
*** to stir up, to awaken,
to raise

+ goddess of fate
++ unappeasable
+++ unchangeable,
irrevocable
++++ Pergama, orum -
citadel of Troy

Deus uult, fiat, Item, Si uolet Deus, faciemus, Item, Sic uoluit Deus, Sic placitum⁺ superis, Sic uoluistis, ait Virgilius, ut uideamus, in uulgo non minus relictam esse scientiam praedestinationis (et) praescientiae Dei, quam ipsam notitiam diuinitatis, Et ij qui sapientes uoluerunt uideri, suis disputationibus eo abierunt, donec obscurato corde, stulti fierent, Roma .l.¹¹⁵ (et) negarent uel dissimularent ea, quae Poetae (et) uulgi, atq(ue) ipsorummet conscientia pro usitatissimis, certissimis (et) uerissimis habent. 5

Vltra dico, non modo quam ista sint uera, de quo infra latius ex scripturis dicitur, uerum etiam quam religiosum, pium (et) necessarium sit ea nosse, His enim ignoratis, neq(ue) fides, neq(ue) ullus Dei cultus consistere potest, Nam hoc esset uere Deum ignorare, cum qua ignorantia salus stare [619] nequit, ut notum est. Si enim dubitas, aut contemnis nosse, quod Deus omnia, non contingenter, sed necessario (et) immutabiliter praesciat (et) uelit, quomodo poteris eius promissionibus credere, certo fidere ac niti? Cum enim promittit, certum oportet te esse, quod sciat, possit (et) uelit praestare, quod promittit, Alioqui eum non ueracem, nec fidelem aestimabis, quae est incredulitas (et) summa impietas (et) negatio Dei altissimi. At quo modo certus (et) securus eris? nisi scieris illum, certo (et) infallibiliter (et) immutabiliter, ac necessario scire (et) uelle (et) facturum esse, quod promittit. Neq(ue) solum certos oportet nos esse, Deum necessario (et) immutabiliter uelle (et) facturum, sed etiam gloriari in hoc ipso, ut Paulus Rom. 3. Esto autem Deus uerax, omnis homo mendax,¹¹⁶ Et iterum, Non quod exciderit uerbum Dei,¹¹⁷ Et alibi Fundamentum Dei firmum stat, habens signaculum hoc, Nouit dominus, qui sunt eius.¹¹⁸ Et Tit. 1. Quam promisit Deus non mendax, ante tempora saecularia.¹¹⁹ Et Ebre. 11. Oportet accede(n)tem credere, quod Deus sit, (et) in se sperantibus remunerator sit.¹²⁰ 10 15 20 25

Itaq(ue) fides Christiana prorsus extinguitur, promissiones Dei (et) uniuersum Euangelion penitus corrumpit, si doceamur (et) credimus, non esse nobis sciendam praescientiam Dei necessariam, necessitatemq(ue) faciendorum. Christianorum enim haec una (et) summa consolatio est in omnibus aduersitatibus, nosse, quod Deus non mentitur, sed immutabiliter omnia facit, (et) uoluntati eius neque resisti, neque eam mutari aut impediri posse. Tu nunc uide, Mi Erasme, quorsum nos tua illa abstinentissima, pacis amicissima Theologia ducat? Tu auocas (et) uetas nos eo niti, ut praescientiam Dei (et) necessitatem in rebus (et) hominibus discamus, sed consulis, talia relinquere, uitare (et) contemnere, Qua opera tua incon-sulta simul nos doces, ut [620] ignorantiam Dei, quae sua sponte uenit (et) agnata quoq(ue) est, quaeramus, fidem contemnamus, promissiones Dei deseramus, omnia solatia spiritus (et) certitudines conscientiae nihili faciamus, Qualia uix Epicurus ipse praescriberet, Deinde hoc non contentus, irreligiosum, curiosum, uanumq(ue) uocas,¹²¹ qui talibus studuerit cognoscendis, religiosum uero, pium ac sobrium, qui contempserit, Quid his uerbis igitur aliud struis, quam Christianos esse curiosos, uanos (et) irreligiosos? Christianismum esse rem prorsus nullius momenti, uanam (et) stultam ac plane impiam. Ita fit iterum, ut dum nos maxime 30 35 40

¹¹⁵ Vgl. Röm. 1,21f.

¹¹⁷ Röm. 9,6.

¹¹⁹ Titus 1,2.

¹²¹ Erasmus: „... irreligiosa curiositate irrumpendum...“, s. den Text o. Anm. 85.

¹¹⁶ Röm. 3,4.

¹¹⁸ 2. Tim. 2,19.

¹²⁰ Hebr. 11,6.